

vanje samog o. Leopolda nekim osobama. Drugo je uslišanje u materijalnoj pomoći ili bijedi: bolesti ili neimaštini. Treća vrsta je povezana sa spremnim i srdačnim primanjem onih koji su došli u samostan tražiti njegovu pomoć. Četvrta vrsta je postojanost u molitvi koja rađa uslišanjima.

Odgov i obrazovanje: Bogdan Mandić Carević je u šesnaestoj godini pošao u Udine u sjemenište. Novicijat je završio u Bassano del Grappa. Uzeo je ime Leopold-Marija. Nakon toga je pošao u Veneciju na filozofiju i teologiju (Giudecki). 20. rujna 1890. je zaređen za svećenika. Bio je na različitim dužnostima: kapelan u San Pietro di Legnano, u Zadru upravitelj kapucinskog gostinca. Pa onda u Bassanu, Kopru, Rijeci, Tieni i najviše u Padovi. Najprije profesor iz patristike a onda ispovjednik. Ta ga je služba posvećivala, ali je i on njom druge posvećivao. Bio je 40 g. ispovjednikom u Padovi. No kroz cijelo je vrijeme Bogdana, Leopolda prožimala misao kako će u svojoj domovini misionariti i ekumenizirati. Ta ga je misao zahvatila dok je još bio u roditeljskoj kući i primio i od oca i majke dubok religiozni odgoj. Kroz njega je gledao neslaganja katolika, pravoslavaca i muslimana u svom rodnom Herceg Novom i njegovoj okolici. Na žalost, misionarsku službu u strogom smislu nije nikada izvršivao. Providnost je drugačije popuštala uz ljudske manjkavosti i određenja. Pogotovo Istok nije postao područjem njegovog željenog misionarskog djelovanja. Teška ispovjedaonica postala je Leopoldov život. Osjećao se u njoj gdjekada kao u krletki. No sve teškoće je prihvaćao kao žrtvu za svoje penitente. U ispovjedaonici je bio blag, ali i autoritet. Imao je veliku sposobnost, dar za ocjenjivanje stanja pokornika. Bio je u „diplomatskoj“ vezi sa sv. Antunom Padovanskim. Događala su se uslišanja kad je molio i kad je druge slao neka se pomole sv. Antunu. Bio je glasovit ispovjednik Padove za sve slojeve ljudi. Glasovit kao svetac i pomoćnik za života i nakon smrti (30. VII, 1942).

Josip KRIBL

OTAC FRANJO OD SV. MARIJE: SEBI I BOGU PRISUTAN, Kršćanska sadašnjost i hrvatski karmelićani, Zagreb 1982, str. 70.

Bez predgovora i uvoda pisac nam u prvom poglavlju odmah govori: Razum omogućuje spoznati ono što jest. Bog je u tom dublji pa nam se daje kao Onaj koji jest. Razum i vjeru u objavljenog Boga moramo sjediniti. Tada ćemo imati cjelovitu zbilju. U tom ćemo naići i na lutanja zbog napasti i grijeha. Mašta koja gdjekada može koristiti, može i štetiti u spoznaji. Naša težnja mora biti istina pa sv. Ivan od Križa kaže da je potrebno biti sam sa Samim! Potpuno se predati Bogu.

U drugom poglavlju pisac govori o prisutnosti Božjoj: Oca, Sina i Duha Svetoga. To nam je potrebno doživjeti. U tom se malo nezgodno izražava sam pisac: „...i stoga duša koja mu želi ući u trag (Bogu) treba da iziđe iz svih stvari osjećajem svoje volje.“ (str. 12) Tri su zadnje riječi nerazumljive. U sebi trebamo pronalaziti prisutnost Boga. (Sv. Terezija sv. Ivan od Križa) Bog nas promatra, „mjeri svojim očima“. U objavi božanskih stvari razum će gdjekada samo primiti objavljenu istinu i doživljavati je kao nešto od Boga dano. No potrebno je Bogu reći ono svoje nutarnje. Sve nam to može izgledati pomalo i nesigurnim, ali sv. Ivan od Križa nam govori da je to stepenica za više: za sigurnost za koju se ne moramo bojati. A to je hodanje u istini.

Treće poglavlje govori nam o Božjoj prisutnosti, koja je zapravo kraljevstvo Božje među nama ili u nama, a to je nešto najvrednije. Da bismo to mogli ostvariti potrebno je obavljati savjestan ispit savjesti kroz koji ćemo valjano vidjeti sebe, popravljati se i napredovati u duhovnom životu, u kojem Bog treba biti uvijek prisutan. Moje samosudjenje bit će pomognuto Bogom i okrenuto prema onom boljem u budućnosti. Ispit savjesti mora biti prožet čistoćom nakane, i to gledajući na sva djela. Duh Karmela traži od nas poniznost, a ne pretvaranje. Samo je tako moguće ući u duboko zajedništvo s Bogom.

U četvrtom poglavlju pisac nam govori o molitvi kojom se susrećemo s Bogom. Time nam otkriva ljubav koja je posljedica toga, tj. molitve ali i sreće kad doživljavamo darovanog Boga. To je kontemplacija, to je terezijanska duhovnost, razmatranje.

Pouka novaka u tom smislu govori o pripremi, štivu, pobožnim slikama, razgovoru s našim Gospodinom, koji može biti najrazličitijeg duhovnog sadržaja.

Molitva je u bilo kojem obliku susret s Bogom, a osobito u kontemplaciji. Htjeti susresti Boga već znači „napipavati“ ga (Pascal, sv. Augustin). I to snagom sposobnosti i milosti. Na taj način može se duša naći u kontemplaciji, u motrenju. Kucajte i otvorit će vam se... Čitajte i molite pa će vam se Bog dati u razmatranju. No ne smijemo niti misliti da je to tako lako. Sv. Terezija Avilska govori o mnogim teškoćama i kušnjama dok je došla do tog dara, do pravog razmatranja, do kontemplacije, u kojoj „nestaju“ osjetila da bi duša više uživala u duhovnom daru, u duhovnom „vjenčanju“ u pobožanstvenjenju koje će se nastaviti potpuno u vječnosti. Taj veliki dar često je skopčan sa sitnicama, ali koje moramo vršiti, a ne ih odbacivati. Ne smiju stvoriti biti naše posljednje. Tako se zadržavamo na pretposljednem a ne na posljednjem, Bogu. Ne smijemo se zadržavati na hotimičnim zaprekama, čuvstvima i proizvoljnostima, jer će nam takove „sitnice“ biti razočaranje s obzirom na dublje posjedovanje Boga. Nemam veliki dar koji bih dala svome Bogu, ali ću mu dati svoje „ništice“, male kreposti, mala dobra djela, sipat ću mu latice ruža (sv. Terezija iz Lisieuxa). Možda je to moj udovičin novčić. Ali Gospodin je silno zadovoljan s otvorenim srcem koje pruža svoje „ništice“, svoje sitnice. Takav je Bog.

Josip KRIBL

FILIPČIĆ, I., ŽUPA PREGRADA, Mala monografija o župi naše Gospe od Kunagore, Zagreb—Pregrada 1983, str. 167.

„DOMINA NOSTRA PREGRADIENSIS DE KUNA MONTE“

Naša Gospa Pregradska od Kunagore — prastari i omiljeni naziv za srce i središte drevne pregradske župe, i ove je godine oživjelo po jednom značajnom događaju.

Ne samo da se radi o jednoj župi poznatoj i izvan Hrvatskog zagorja. Nije riječ o izuzetnom vjerskom životu i redovitim bogatim i raznovrsnim pastoralnim i materijalnim akcijama u župi. Spomena je vrijedno da je ta

ugledna župa naše nadbiskupije ove godine obilježena i jednim nadasve kulturnim događajem. Ona je dobila, uz mladomisnika Ivana Filipčića, i njegov dar.

Monografiju o svojoj rodnoj župi pod naslovom *Župa Pregrada — mala monografija naše Gospe od Kunagore* napisao je sam mladomisnik kao diplomski rad na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, a izdali ga Župni ured Pregrada i Kršćanska sadašnjost. Tako se pred nama nalazi lijepo opremljena knjiga srednjeg formata, sa 167 stranica, koje nam pričaju prošlost o „dragome kraju.“

Domina nostra Pregradiensis prvi put spominje 1334, kao i većinu naših župa, Ivan, arhidiakon gorički. Ipak, ona je specifična po mnogočemu, i kao kraj, i kao župa. Nije bila rastakana ratovima i pograničnim raskrajanjima, kao mnoga područja naše domovine; nije bila naseljavana življem drugog etnikuma — te nije ni čudo što daje sliku živog i bogatog kontinuiteta od 650 godina, što ispunjava ponosom.

Uzmimo kod nas samo područje bivše Vojne krajine, ili „ničije zemlje“ kroz gotovo sto i pedeset godina zbog ratovanja s Turcima. Iako je i ovaj kraj imao svojih povijesnih Golgota, ipak se ni sa čim ne da usporediti, te je razumljivo da je kontinuitet i povijesna slika događaja, kao i grafikon vjerskog života posve različit povijesno kao i danas.

Zato nam je ovom monografijom otkrivena jedna stranica života našega naroda i Crkve, na zanimljiv i stručan način, što će nas ispuniti radoznalošću, i zanimanjem, ako smo rodom iz kojeg drugog kraja naše domovine.

Riječ izdavača i pogovor napisao je pregradski župnik msgr Branko Ivanjko, koji se odlučio na izdavanje ove monografije, kako bi župa slijedeće godine i na taj način obilježila 650—tu obljetnicu svoga prvog pisanog spomena u povijesnim izvorima. Radostan je što mu se ostvario san, te se ovom knjigom „iskopalo korijenje“ iz kojeg se ovdje raslo i nastavljalo rasti, jer „sadašnje i buduće generacije ne smiju ostati bez znanja tko su i što su, odakle su i kamo idu, jer bi prezele korijene iz kojeg su izrasle.“ Dobra je ova ideja, jer bilo bi porazno odgojiti jedno pokoljenje bez pamćenja o svom postojanju i svojoj prošlosti. Na čemu bi se gradila budućnost? Narod i Crkva u njemu žive sada i ovdje, kao što su živjeli već stoljećima.